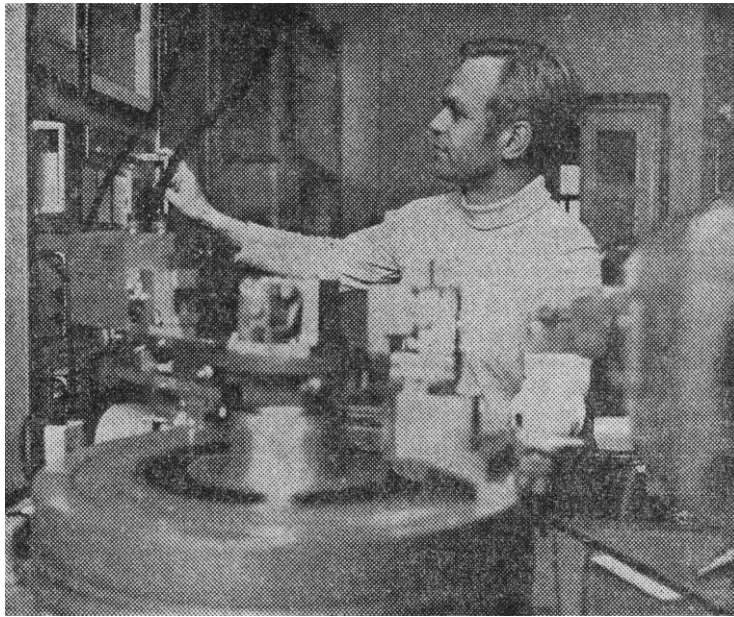


Yhteys yli kaikkien rajojen



Mitä seurakunnan jäsenyys on minulle merkinnyt?

Kotimaassa on viikon väliajoin julkaistu sarjaa Mitä seurakunnan jäsenyys on minulle merkinnyt? Sarjassa eri elämän aloilla toimivat ja eri puolilla Suomea asuvat henkilöt ovat tilittäneet suhdettaan seurakuntaan. Sarjan päättää ohessa Helsingin yliopiston fysiikan apulaisprofessori Kaarle Kurki-Suonio, Lautsaaren seurakunnan ja sen kirkkoneuvoston jäsen.

"... ETTÄ HE OLISIVAT YHTÄ, niin kuin me olemme yhtä – minä heissä, ja sinä minussa – että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailmaa ymmärtäisi, että. sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niin kuin sinä olet minua rakastanut." (Joh. 17: 22–23).

□

KASTEESSA MINUT ON kerran, muistini ulottumattomissa, otettu seurakunnan jäsenyyteen. Olen saanut kristillistä kasvatusta "kurissa ja Herran nuhteessa". Olen oppinut rukoilemaan ja lukemaan Raamattua. Päivittäin ne ovat kuuluneet ohjelmaan niin kuin aamupuuro ja iltapesu, niin kauan kuin muistan.

Pyhäkoulusta jäivät mieleen jättimäiset, arvokkaat kirkonkirjat. Istuttiin nimittäin kirkkoherranvirastossa. Jossakin siellä. valtavien kansien kätöksissä oli minunkin nimeni. Siinähan tuo oli, suuri juhlallinen seurakunnan jäsenyys, vähän pelottava. Noinkohan Taivaassakin meistä kirjaa pidettiin? Mahtoi olla vielä suurempi kirja. Pyhäkoulutäti oli kiltti ja ystävällinen. Hän puhui monenlaisia asioita, kyseli ja oli kiinnostunut meidän ajatuksistamme. Hän jakoi merkkejä. vihkoihin liimattavaksi. Niissä oli kuvia Raamatun historiasta ja muistolauseet, jotka piti yrittää muistaa seuraavalla kerralla. Ilmapiiri oli rauhallinen ja turvallinen, mitä. nyt kotimatalla vähän tapella nahisteltiin.

Pyhäiset kirkossakäynnit ovat myös kuuluneet asiaan niin kauan kuin voin muistaa. Usein meno oli vähän vastahakoista muun perheen mukana, ja kovin tutuiksi ehtivät käydä ikkunasyvennyksen kuvat ja lukemattomat koristekoukerot, joita pitkän aikani kuluksi katselin, vaikka lapsena, ei saarnan ajaksi tarvinnutkaan jäädä istumaan kirkkoon kuin joskus sisunäytteeksi, kun sille päälle sattui. Koristeet olivat tyylittömät ja ne on kaikki poistettu myöhemmin – lasten pitää nyt keksiä muuta ajankulua. Jumalanpalveluksessa käynti oli kuitenkin luonnollista. Se oli itsestään selvä osa elämänmenoa. Nehän olivat oman seurakunnan kokouksia, – koti-seurakunnan.

Kokonaan toisenlainen ja mielikuvitusta kiehtova oli ortodoksinen jumalanpalvelus, jossa myös joskus kävimme kuin vieraisilla. Omalaatuisen musiikki, puhekin oli laulua, kuvat, joiden eteen sytytettiin kynttilöitä, polvistuvia ihmisiä, ristinmerkkejä. suitsutusta, kaikki oli kuin toisesta maailmasta. Oli kuin kunnioituksen ja hartauden ilmapiiri olisi siellä tuoksiksi tiivistynyt.

Tämä oli aavistuksen verran jännittävää. ja välillä oikeastaan hauskaakin vaihtelua. Varmasti näillä käynneillä oli myös syvempi merkityksensä, koko elämääkin ajatellen avatessaan näköaloja toisenlaisten kristittyjen elämään.

Usein saimme papin vieraak-

semme kirkon jälkeen. Oman seurakunnan tuttu pappi tai vieraileva saarnanpitäjä, joskus jopa ulkomaalainen ja toisen kirkkokunnankin edustaja istui siinä vieraan paikalla pöydässä uteliaitten silmieni edessä. Söivät ne ja puhelivat niin kuin tavalliset ihmiset, mutta eivät ne aivan samanlaisia olleet. Merkillinen asia tuo seurakunta, kun on oma seurakunta ja muita, seurakuntia vaikka minkälaisia ja kuitenkin sama seurakunta, jonka nimissä ventovieraatkin tulevat ja ovat kuin vanhoja ystäviä.

□

ELÄMÄNI ETENI kuin huomauttamatta lapsuudesta nuoruusvuosiin, mutta ei se vaikuttanut suhteessani seurakuntaan merkittäviä muutoksia.

Kirkossa kävin edelleenkin, yksin, toverien kanssa. tai joskus vielä oman perheenkin jäsenten seurassa. Kaipa vähitellen aloin kuunnellakin, mitä siellä puhuttiin, mutta tuttuja asioita ne jo enimmäkseen olivat, joskus vähän uudella tavalla sanottuna. Tuskinpa. vielä tällöinkään edes tiesin seurakunnan toiminnasta mitään muuta, jossa olisin voinut olla mukana. Koulu ja erilaiset harrastukset, urheilu etupäässä, täyttivät elämän.

Tuli tietenkin myös rippikoulu, asiaankuuluvana, luonnostaan lankeavana vaiheena seurakunnan jäsenen elämässä, minulle kuten tovereilleni. Tuli konfirmaatio ja tuli ensimmäinen. ehtoollisellakäynti, tuli toinen

ehtoollinen ja kolmas. Sitten se oli jo tapa, ei suinkaan merkityksetön vaan seurakunnan yhteyteen uudella läheisemmällä tavalla sitova, tapa, joka toi tähän yhteyteen uuden ulottuvuuden.

Opiskeluvuodet Helsingissä merkitsivät siirtymistä uuteen ympäristöön, uusia kokemuksia, ajatuksia, tovereita ja tietysti opiskelua, Ei ollut mitään juurien irti repimistä. Seurakunta oli täälläkin ja koti sen mukana. Omaksi, seurakunnakseni tunsin lähinnä YKY:n piireineen. Sen toiminta, johon etupäässä otin osaa vain vaikeavana kuulijana, ja erityisesti osanotto muutama kotimaiseen ja pohjoismaiseenkin ylioppilaskokoukseen sekä mukanaolo parilla rippikoululeirillä toivat paljon uusia ystäviä ja antoivat uudenlaisia voimakkaita yhteyden kokemuksia, joilla on ollut pitkälle myöhempään elämään ulottuvia vaikutuksia.

□

PIAN VALMISTUTTUANI seurakunnan jäsenyys merkitsi, että sain kirkossa Jumalan edessä lausua tärkeän lupauksen "tahdon". Uusi elämänvaihe alkoi, ei enää minun, vaan meidän elämämme. Se oli tietenkin voimakas taitekohta elämässä, mutta suhde seurakuntaan jatkui kuin luonnostaan. Asuinpaikan mukana saimme vain nyt uuden kotiseurakunnan. Siellä ja vuosien kuluttua vielä uudelleen vaihtuneessa uudessa kotiseurakunnassa olemme saaneet joskus läheltä-

kin seurata, kuinka yhteydet rakentuvat – ei ihmisten tahdosta ja voimasta vaan heistä huolimatta.

Tässä suhteessa. seurakunnat jäsenyys onkin ainutlaatuinen verrattuna kaikenlaisiin jäsenyyksiin, joita elämä tuo tullessaan ja jotka perustuvat yhteiseen työhön, harrastukseen tai aatteeseen, verrattuna yhteyksiin, jotka syntyvät ihmisten tahdosta ja mukautuvat ihmisten järjestämiin puitteisiin niihin rajoittuen, niissä. pysyen ja niiden mukana tuhoutuen. Ihmeellinen ja järjen käsittämätön on Jumalan rakkauteen perustuva seurakunnan yhteys. Sitä eivät side ikään, rotuun tai yhteiskuntajärjestykseen perustuvat rajat ja ennakkoluulot. Se ei pysy ihmisten laatimien muotojen ja järjestelmien puitteissa; ei yhteiskunnallisten eikä kirkollisten. Se ei välitä seurakuntien, hengellisten suuntausten tai kirkkokuntien välisistä rajoista. Se voi täyttää nämä rakenteet, mutta se ulottuu aivan yhtä hyvin niiden yli, ohi ja ympäri, ja se voi rikkoa ne. se ei kaadu ja häviä näiden rakennelmien mukana. Kuolemankin se voittaa ja on jo voittanut. Onnellinen se, joka saa elää siinä ja elää siitä.

Tämän yhteyden etsimistä seurakunnan jäsenyys on minulle merkinnyt. Elämäni eri vaiheissa olen voinut havaita kutsun tähän yhteyteen, monilla eri tavoilla. Joskus olen saanut siitä aavistuksen löytääkin. se on voinut välähtää minulle elämän ilon ja onnen parhaina hetkinä. Katkerimman epä-

toivon ja syvimmän surun pimeyteen se on minulle heittänyt toivon ja lohdutuksen kipinän, ja olen saanut huomata, kuinka minua voimakkaasti vedetään yli elämän ja kuoleman rajojen ulottuvaan yhteyteen. – Johannes kertoo, että Jeesus rukoili meille tätä yhteyttä Isältä. Ei hän sano, että meillä olisi se, mutta me voimme sen saada ja silloin se on meidän voimamme ja voimakkain todistuksemme. Me olemme vain niin perin taitavia rakentamaan esteitä sille, että Jeesuskin sanoi "jos": "Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä. on keskinäinen rakkaus." (Joh. 13:35.)

□

ISÄ, ANNA MINULLE se armo, etten rakentaisi esteitä yhteydelle, jonka Sinun rakkautesi voi luoda meidän välillemme, vaan että edes vähän voisin olla mukana niitä purkamassa. Varjele, etten itse olisi esteenä. kenellekään, joka etsii Sinun yhteyttäsi.

Kaarle Kurki-Suonio